

Nr 616.

Av herrar Nilsson i Bästekille och Östlund, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 213, med förslag till lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370), m. m.

I två likalydande motioner vid 1950 års riksdag (I: 29 och II: 29) hemställdes om sådan ändring av bestämmelserna angående beskattningen av omyndiga hemmavarande barns förmögenhet att sådan förmögenhet skulle sammanläggas med föräldrarnas endast i den mån densamma, räknat för varje barn för sig, överstege dåvarande skattepliktsgränsen, 30 000 kr.

I sitt betänkande över dessa motioner (nr 37) uttalade bevillningsutskottet, att den på ifrågavarande område gällande bestämmelsen enligt utskottets mening icke kunde anses tillfredsställande. Med hänsyn till pågående skatteutredningar avstyrktes emellertid motionerna.

Frågan togs sedermera upp av 1949 års skatteutredning, vilken sade sig dela bevillningsutskottets mening att verkningarna av ifrågavarande bestämmelser icke vore tillfredsställande. Utredningen förordade sådan ändring att åldersgränsen sänktes från 21 till 16 år och att — intill sistnämnda ålder — samtaxering av föräldrars och barns förmögenhet skulle ske, oavsett om barnet självständigt taxerades till statlig inkomstskatt eller icke.

I proposition nr 213 till årets riksdag har departementschefen icke ansett sig böra förorda den av skatteutredningen föreslagna ändringen. Såsom motiv för detta ståndpunktstagande har departementschefen anfört, att den föreslagna regeln skulle innebära en komplikation, som gjorde att den icke kunde betecknas såsom någon rationell lösning.

De av såväl 1950 års bevillningsutskott som 1949 års skatteutredning vitsordade olägenheterna skulle alltså alltjämt komma att bestå. Resultatet blir en betydande skillnad mellan det fall då fadern taxeras jämväl för barnets förmögenhet och det fall då barnet självt taxeras härför. I det senare fallet kommer skattefrihet att åtnjutas för ett barns förmögenhet intill ett belopp av 50 000 kronor. I det förra fallet däremot kan förmögenhetsskatten å barnets del bli betydande. Särskilt kännbart kan detta bli, i den mån flera barn inom samma familj äga förmögenhet.

Vi anse den av 1949 års skatteutredning föreslagna sänkningen av åldersgränsen till 16 år i och för sig vara motiverad. Såsom departementschefen i annat sammanhang framhållit (se proposition nr 213, s. 93) är den vid beskattningen sedan länge vedertagna gränsen beträffande barns ålder 16 år. Till stöd för att här välja gränsen 16 år må även åberopas, att denna

ålder är gräns för barnbidraget. Vi ansluta oss alltså i detta avseende till 1949 års skatteutrednings förslag.

I likhet med departementschefen anse vi en obligatorisk samtaxering av föräldrars och omyndiga barns förmögenhet upp till nämnda åldersgräns icke önskvärd. Den, såvitt vi kunna finna, enda praktiskt lämpliga vägen att förhindra de följder, som nuvarande bestämmelser kunna innebära, synes oss vara att vidtaga den ändring som föreslogs i ovannämnda motioner 1950. Såsom 1949 års skatteutredning framhållit, kan man givetvis tänka sig att tillämpa ett lägre avdrag för minderåriga barn än som motsvarar den eljest gällande skattepliktsgränsen. Viss ojämnhet skulle vid sådant förfarande dock alltjämt kvarstå. En sådan reduktion av den i motionerna föreslagna avdragsrätten synes därför icke tillräckligt motiverad. Vi anse det för vår del ur rättvisesynpunkt vara rimligt att omyndigt barns förmögenhet sammanlægges med föräldrarnas endast i den mån barnets förmögenhet överstiger 50 000 kronor.

Såsom framhållits i ett särskilt yttrande till 1949 års skatteutrednings betänkande, avgivet av herr Hagberg m. fl., ävensom i ett flertal remissyttranden över utredningens förslag, tala starka skäl för att skattepliktsgränsen beträffande förmögenhetsskatten sättes högre för äkta makar än för ensamstående. I nyssnämnda särskilda yttrande hade skattepliktsgränsen för äkta makar föreslagits till 60 000 kronor eller 50 procent högre belopp än den för ensamstående föreslagna gränsen. En sådan förhöjning för äkta makar synes oss i varje fall icke vara för stor. Sedan departementschefen numera i proposition nr 213 förordat en höjning av skattepliktsgränsen från 40 000 till 50 000 kronor, synes gränsen för äkta makar böra sättas till 75 000 kronor.

I sitt särskilda yttrande hade herr Hagberg m. fl. jämväl förordat, att förmögenhetsskatten skulle få avdragas vid taxeringen till statlig inkomstskatt. Enligt vår uppfattning skulle en sådan ändring, varigenom marginalskatterna å förmögenhetsavkastning i allmänhet skulle kunna nedbringas under 100 procent, innebära en lämplig motvikt mot den även efter de av departementschefen förordade ändringarna synnerligen hårda förmögenhetsbeskattningen. Vi tillstyrka därför en ändring av skatteförfattningarna i antydd riktning.

Under återopande av vad vi sålunda anfört hemställa vi,
att riksdagen måtte besluta,

1) att 4 § förordningen den 26 juli 1947 (nr 576) om statlig inkomstskatt skall erhålla följande ändrade lydelse.

4 §.

1 mom. Från sammanlagda beloppet av den skattskyldiges inkomster från olika förvärvskällor får, med iakttagande av föreskriften i 22 §, avdrag ske för

underskott, som uppkommit vid beräkning av skattskyldigs inkomst från annan förvärvskälla än fastighet och rörelse i utlandet, dock att avdrag för realisationsförlust får göras endast från realisationsvinst eller lotterivinst;

slutlig skatt, som här i riket påförts skattskyldig på grund av taxering under året näst före det taxeringsår, varom fråga är, eller sådan här i riket påförd tillkommande skatt, varå skattskyldig under förstnämnda år erhållit debetsedel, allt till den del skatten skall erläggas till kommun eller annan kommunal samfällighet eller avser statlig förmögenhetsskatt.

Skattskyldig, som — — — kommunalskattelagen sägs.

2) att 8, 10 och 11 §§ förordningen den 26 juli 1947 (nr 577) om statlig förmögenhetsskatt skola erhålla följande ändrade lydelse.

8 §.

Har skattskyldig hemmavarande barn under sexton år, skall, därest barnets till statlig inkomstskatt beräknade beskattningsbara inkomst icke uppgår till minst 20 kronor, den skattskyldige taxeras jämväl för barnets förmögenhet i den mån denna överstiger 50 000 kronor. I den skattskyldiges skattepliktiga förmögenhet inbegripes i sådant fall jämväl barnets förmögenhet.

10 §.

Skattskyldig, som under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med andra maken, skall icke utgöra statlig förmögenhetsskatt, därest den beskattningsbara förmögenheten icke överstiger 75 000 kronor. Annan fysisk person, oskift dödsbo, utländskt bolag eller i 10 § 1 mom. förordningen om statlig inkomstskatt omförmäld familjestiftelse skall icke utgöra sådan skatt, därest den beskattningsbara förmögenheten icke överstiger 50 000 kronor.

Ej heller — — — 5 000 kronor.

11 §.

1 mom. Statlig förmögenhetsskatt skall för fysisk person, som avses i 8 §

1 mom. andra stycket förordningen om statlig inkomstskatt, utgöra:

när den beskattningsbara förmögenheten överstiger

100 000 men icke 150 000 kr.:	125 kr. för 100 000 kr. och 10 o/oo av åter-	stoden;
150 000 „ „ 200 000 „ :	625 „ „ 150 000 „ „ 14 o/oo „ ;	
200 000 „ „ 300 000 „ :	1 325 „ „ 200 000 „ „ 18 o/oo „ ;	
300 000 kr. :	3 125 „ „ 300 000 „ „ 22 o/oo „ ,	

För annan fysisk person så ock för oskift dödsbo, utländskt bolag samt i 10 § 1 mom. förordningen om statlig inkomstskatt omförmäld familjestiftelse skall den statliga förmögenhetsskatten utgöra:

när den beskattningsbara förmögenheten icke överstiger 100 000 kronor: fem promille av den del av den beskattningsbara förmögenheten, som överstiger 50 000 kronor, dock lägst en krona;

när den beskattningsbara förmögenheten överstiger

100 000	men icke	150 000	kr.:	250	kr. för	100 000	kr. och	10	o/oo	av åter-	stoden;
150 000	„	„	200 000	„	:	750	„	„	150 000	„	„ 14 o/oo „ ;
200 000	„	„	300 000	„	:	1 450	„	„	200 000	„	„ 18 o/oo „ ;
300 000	kr.			:	3 250	„	„	„	300 000	„	„ 22 o/oo „ .

Stockholm den 23 april 1952.

Jöns Nilsson
i Bästekille.

Carl Östlund.